

Sygn. akt II UK 442/03

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Kwaśniewski

SSN Andrzej Wasilewski

Protokolant Ewa Wolna

w sprawie z wniosku B.K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę w związku z chorobą zawodową ,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw

Publicznych w dniu 3 grudnia 2004 r.,

kasacji wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w B.

z dnia 7 października 2003 r., sygn. akt III AUa .../03,

oddala kasację.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 7 października 2003 r., Sąd Apelacyjny w B. oddalił apelację wnioskodawczyni B. K. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń

Spółecznych Oddziałowi w B., o rentę w związku z chorobą zawodową, dzielając ustalenia Sądu pierwszej instancji poparte opinią biegłych lekarzy sądowych specjalistów foniatry - otolaryngologa oraz medycyny pracy, według których wnioskodawczyni nie spełniła przesłanek do nabycia prawa do renty określonych w art. 18 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.) w związku z art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2004 r. Nr 121, poz. 353 ze zm.), bowiem rozpoznane schorzenia związane z chorobą zawodową nie powodują ani całkowitej ani częściowej niezdolności do pracy.

Powyższy wyrok zaskarżyła kasacją wnioskodawczyni i zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 5 w związku z art. 212 k.p.c., art. 381 k.p.c. w związku z art. 286 k.p.c. i 387 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c. przez „pominięcie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego” oraz naruszenie prawa materialnego – art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. i art. 18 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. przez ich niezastosowanie, wniosła o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądu Apelacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja nie ma usprawiedliwionych podstaw,

Zgodnie z art. 393¹ pkt 2 k.p.c. kasację można oprzeć na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. W rozpoznawanej sprawie pełnomocnik wnioskodawczyni w ramach tej podstawy kasacyjnej wskazał naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. kreującego zasadę swobodnej oceny dowodów przez sąd. Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczają w szczególności: obowiązek wyprowadzenia przez sąd z zebranego materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych, ramy proceduralne (ocena dowodów musi respektować warunki określone przez prawo procesowe, w szczególności art. 227 – 234 k.p.c.), wreszcie poziom świadomości prawnej sędziego oraz dominujące poglądy na sądowe stosowanie prawa. Swobodna ocena dowodów dokonywana jest przez pryzmat własnych przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych uwzględnia wymagania

prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655). Jako utrwalony w judykaturze należy uznać pogląd, że nie ma usprawiedliwionych podstaw kasacja, oparta na zarzucie naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. w sytuacji gdy dokonane przez sąd ustalenia są niewadliwe i zgodne z treścią zebranego materiału dowodowego (por. wyroki z dnia 14 i 18 lutego 1997 r., II UKN 77 i 89/96 – OSNAPiUS 1997/21/426 i 427).

Przytoczone orzecznictwo daje podstawę do stwierdzenia, że podniesiony w kasacji zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 233 § 1 k.p.c. nie jest usprawiedliwiony. Zauważyć należy, że jego uzasadnienie, w istocie sprowadza się do odmiennej – niż dokonana przez Sąd - oceny dowodów w rozpatrywanej sprawie. Powołanie się na naruszenie art. 387 k.p.c. normującego właściwie jedynie „techniczne” kwestię związane z uzasadnieniami orzeczeń sądu drugiej instancji również nie znajduje uzasadnienia, szczególnie gdy się zważy, iż jego motywy sprowadzają się do „pominięcia i nie ustosunkowania się do wielu aspektów podnoszonych przez odwołującą się bądź wynikających z przedstawionych dokumentów”, wiążąc się z odmienną oceną dowodów. Z kolei art. 286 k.p.c. uprawnia sąd do zażądania ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie przez biegłych, bądź też zażądania w razie potrzeby dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. W związku z tym zarzutem należy przypomnieć, że żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego, prawidłowego orzekania. Podobne poglądy były już wielokrotnie wyrażane w publikowanym orzecznictwie - por. wyrok z dnia 6 marca 1997 r., II UKN 23/97 (OSNAPiUS 1997 Nr 23 poz. 476); wyrok z dnia 16 kwietnia 1997 r., II UKN 53/97 (OSNAPiUS 1998 Nr 2 poz. 51); wyrok z dnia 21 maja 1997 r., II UKN 131/97 (OSNAPiUS 1998 Nr 3 poz. 100); wyrok z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97 (OSNAPiUS 1998 Nr 13 poz. 408). Potrzeba powołania innego biegłego powinna

wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii.

W ten sam sposób należy ocenić zarzut naruszenia art. 5 w związku z art. 212 k.p.c.

Przebieg postępowania, w tym zwłaszcza przeprowadzone przez Sąd dowody nie dają żadnych podstaw do twierdzeń, że doszło do zaniedbania przez Sąd powinności pouczenia wnioskodawczyni w trybie art. 5 w związku z art. 212 k.p.c.

Gdy podniesione zarzuty naruszenia przepisów postępowania okazały się całkowicie nieuzasadnione co skutkuje związaniem Sądu Najwyższego ustaleniami, będącymi podstawą orzeczenia (brak niezdolności do pracy), nie znajduje uzasadnienia zarzut naruszenia art. 18 ustawy wypadkowej w związku z art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 393¹² k.p.c. oddalił kasację jako pozbawioną usprawiedliwionych podstaw.